

НАШЕ

ЖИТТЯ

Газета виходить
з липня 1967 року
щотижня

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 2 (594)

Субота, 13 січня 1979 року

Ціна 2 коп.

ЗАВДАННЯ П'ЯТИРІЧКИ — ДО 110-І РІЧНИЦІ

ВІД ДНЯ НАРОДЖЕННЯ В. І. ЛЕНІНА

РАЦІОНАЛЬНО ВИКОРИСТОВУЮЧИ ЧАС

Відбулись збори робітників і службовців штампувальної дільниці Донецького виробничого об'єднання «Електромагніт», на яких обговорено підсумки соціалістичного змагання за успішне виконання взятих на 1978 рік зобов'язань. На зборах виступили майстер дільниці, ветеран праці В. А. Низельник, голова місцевому профспілки А. Є. Аляб'єв, передові робітники.

Трудовий ентузіазм кожного члена колективу, розуміння завдань, які стоять перед ним, прогресивні методи праці, впровадження нової техніки — все це дало учасникам змагання можливість добитися високих виробничих результатів. 67 трудівників дільниці виконали особисті завдання трьох років десятиї п'яти-

річчя, з них 22 справились з особистими трирічними планами до 22 квітня. Це, зокрема, штампувальниця М. Чеберяк, М. Манакова, Н. Жила, Л. Липвинова, які працюють на підприємстві більше як по два десятиліття років.

Достроково завершила трирічний план бригада різьбонарізчиків, яку очолює К. Безусенко. Колектив ще задовго до закінчення 1978 почав працювати в рахунок нинішнього року. Тут широко розгорнулася боротьба за виявлення і приведення в дію нових резервів для збільшення випуску продукції.

Маючи у своєму трудовому арсеналі великий досвід організації соціалістичного змагання за дострокове виконання завдань трьох

років п'ятирічки, на основі дальшого поліпшення організації праці, раціонального використання робочого часу колектив дільниці докладно всіх зусиль для досягнення ще більших трудових успіхів.

Ми підтримуємо цінну ініціативу бригади слюсарів-електромонтажників по складанню ШСВ-20 Київського дослідно-виробничого об'єднання «Контакт», бригади складальників Енаківського УВП і бригади швейників Конотопського УВП виробничий план десятиї п'ятирічки завершити до 22 квітня 1980 року — 110 річниця з дня народження В. І. Леніна.

М. БЕЛЮГА,
начальник штампувальної дільниці ДВО «Електромагніт».

ДНІ УКРАЇНСЬКОЇ РСР У МОСКВІ

У ЛІТОПИС ВІКОВІЧНОЇ ДРУЖБИ

Хвилюючою і радісною подією стали Дні Української РСР, прив'язані 325-річчю возз'єднання України з Росією, що проходили в столиці нашої Батьківщини. Незабутні зустрічі в трудових колективах Москви і столичної області, у павільйонах ВДНГ СРСР вилились у яскраву маніфестацію духовного єднання українського і російського народів, усіх радянських народів.

Гості з України разом з представниками партійного, ідеологічного, радянського, господарського і комсомольського активів столиці взяли участь у промислово-політичних читаннях «У братерському союзі, в дружній сім'ї», які проводять Всесоюзне товариство «Знання», ММК і МК КПСР.

Вступним словом читання відкрив заступник голови правління Всесоюзного товариства «Знання», голова правління товариства «Знання» РРФСР академік Г. П. Образцов.

З лекцією «Радянська Україна в братній сім'ї народів СРСР» виступив кандидат у члени Політбюро, секретар ЦК Компартії України В. Ю. Маланчук.

ПО РЕСПУБЛІЦІ

У «ТЕРМОСІ» — РІДКИЙ ЧАВУН

600 тонн рідкого чавуну, температура якого перевищує тисячу градусів, можна перевозити залізницями у міксері, виготовленому у виробничому об'єднанні «Новокраматорський машинобудівний завод». Своєрідний термос, встановлений на спеціальному 24-вісному візку, відправлений Західно-східному металургійному заводу.

Такі сховища на колесах з маркою «НҚМЗ», тільки у півтора

На лекції були присутні завідувачий Відділом пропаганди ЦК КПРС Є. М. Тяжелников, заступник Голови Ради Міністрів РРФСР В. І. Кочемасов, голова правління Всесоюзного товариства «Знання» академік М. Г. Басов, заступник Голови Ради Міністрів УРСР М. А. Орлик, заступник Голови Президії Верховної Ради УРСР, бригадир токарів київського заводу «Арсенал» імені В. І. Леніна Герой Соціалістичної Праці В. П. Шербина, представники партійних, радянських і промислових організацій, діячі науки і культури РРФСР і УРСР.

Учасники громадсько-політичних читань ознайомились з виставкою книги Української РСР, розгорнутою в залах Всесоюзного товариства «Знання», були присутні на святковому концерті майстрів мистецтв України. Мелодії, привезені з берегів Дніпра, прозвучали як величальна віковічна дружба братніх народів, як гімн любимої Вітчизни — Батьківщини Жовтня.

Завершуючи своє перебування на гостинній московській землі, учасники Днів України відвідали дорожню серцю кожної радянської

людини місця, зв'язані з ім'ям вождя революції В. І. Леніна.

Горки Ленінські. Усе тут нагадує про Ілліча. У будинку, де жив В. І. Ленін, відкрито меморіальний музей. Посланці Радянської України принесли сюди живі квіти як символ вічної любові до великого вождя.

Гості з України відвідали колгосп імені Володимира Ілліча і радгосп імені Леніна, ознайомились з досягненнями сільських трудівників.

У святково прикрашеному Будинку культури радгоспу імені Леніна відбувся вечір дружби представників трудових колективів Ленінського району Московської області, присвячений 325-річчю возз'єднання України з Росією.

З величезним натхненням присутні прийняли вітальний лист Центральному Комітету КПРС, Генеральному секретарю ЦК КПРС, Голові Президії Верховної Ради СРСР товаришеві Л. І. Брежнєву.

Для учасників вечора дружби майстри мистецтв України дали святковий концерт.

(РАТАУ).

тичної Праці, лауреатом Державної премії СРСР В. Г. Тарасенком. По крижах наповнюється «копилка» дбайливих. Так, разом з інженерами квалі розробили і впровадили оригінальний багатомісний штамп підвищеної точності, що дав змогу значно скоротити витрату металу. З кожного прутка виготовляють тепер три важелі, а не один, як раніше.

Передова бригада взяла на четвертий рік п'ятирічки нове зобов'язання — завершити виконання свого п'ятирічного завдання до Дня Конституції СРСР. У правофлангових змагання нині на підприємстві тисячі послідовників.

«Народний самодільний ансамбль танцю» — танцювальному колективу Донецького обласного будинку культури УТОГ (керівник Є. Г. Горбачова), «Народний са-

модільний цирк» — колектив у оригінального жанру Краматорського будинку культури глухих Донецької області (керівник Г. П. Пономарьов).

Дорогі товариші, гаряче вітаємо вас з присвоєнням високого звання і бажаємо нових творчих успіхів.

В. ЖУКОВА,
ст. методист кабінету клубної роботи УТОГ.ЗАТВЕРДЖЕНО ОСНОВНІ ПРИНЦИПИ
ЄДИНОЇ СИСТЕМИ УПРАВЛІННЯ
ЯКІСТЮ ПРОДУКЦІЇ

Вірним і надійним помічником командирів і організаторів вітчизняної промисловості, учасників Всесоюзного соціалістичного змагання стануть основні принципи єдиної системи державного управління якістю продукції. В них акумульований досвід лівської, саратовської, ярославської та інших систем управління якістю, які здобули широке визнання. Документ розроблений Держстандартом спільно з ДКНТ і Держпланом СРСР.

Єдина система державного управління якістю продукції являє собою сукупність заходів, методів і засобів, які забезпечують скоординовані дії органів управління для досягнення головної мети системи — високих темпів поліпшен-

ня виробів в інтересах підвищення ефективності суспільного виробництва, найповнішого задоволення потреб населення, народного господарства, оборони країни і експорту.

Єдина система державного управління якістю передбачає передачу досвіду промисловості в цій галузі сільському, водному, лісовому господарству, будівництву, транспорту, зв'язку, торгівлі і громадському харчуванню, комунальному господарству, службі побу-ту. Вона забезпечує управління якістю на всіх стадіях: при дослідженні і проектуванні, виготовленні, обігу і реалізації, експлуатації або споживанні продукції.

(ТАРС).

ХТО ПОПЕРЕДУ?

Виконання плану реалізації
продукції підприємствами
системи УТОГ
за дванадцять місяців
1978 року
(в тисячах карбованців)

Учбово- виробниче підприємство	План	Фактичне виконання	Процент
--------------------------------------	------	-----------------------	---------

Лівівське
виробниче
підприємство
«Силует» 10046 11398 113,5

Конотопське 5400 5721 105,9

Житомирське 4200 4433 105,6

Енаківське 1050 1109 105,6

Донецьке
виробниче
об'єднання
«Електро-
магніт» 7750 8143 105,1

Дрогобицьке 1510 1585 105,0

Ужгородське-1 1170 1225 104,7

Полтавське-2 1315 1375 104,6

Дніпро-
петровське 3283 3430 104,5

Черкаське 1760 1834 104,2

Бродівське 2000 2078 103,9

Кам'янець-
Подільське 2630 2712 103,1

Полтавське-1 4325 4456 103,0

Чернігівське 4950 5098 103,0

Харківське-2 8000 8237 102,9

Сумське 1800 1851 102,8

Київське
дослідно-
виробниче
об'єднання
«Контакт» 8240 8452 102,6

Білоцерківське 4439 4556 102,6

Комунальське 1465 1502 102,5

Лебединське 870 892 102,5

Чернівцьке 5330 5457 102,4

Дніпро-
дзержинське 2664 2727 102,4

Ворошилов-
градське 3290 3356 102,1

Запорізьке 5040 5144 102,1

Сімферопольське 1973 2009 101,8

Херсонське 2300 2342 101,8

Ровенське 1070 1089 101,8

Вінницьке 2300 2339 101,7

Артемівське 3650 3713 101,7

Харківське-1 2130 2167 101,7

Лубенське 3000 3098 101,6

Миколаївське 860 874 101,6

Одеське
виробниче
об'єднання
«Електрик» 5230 5308 101,5

Кірово-
градське 1410 1429 101,4

Івано-
Франківське 7400 7497 101,3

Ужгородське-2 3850 3884 100,9

ВСЬОГО: 127700 132520 103,8

Почесні звання

За високу виконавську майстерність, досягнуту в період проведення першого Всесоюзного фестивалю самодільної художньої творчості трудящих та активну творчу роботу по ідейно-естетичному вихованню трудящих, президія Української республіканської

ради професійних спілок присвоїла звання Народних великих групі самодільних художніх колективів профспілок республіки. Серед них і аматорам сцени Українського товариства глухих:

«Народний самодільний ансамбль танцю» — танцювальному колективу Донецького обласного будинку культури УТОГ (керівник Є. Г. Горбачова), «Народний са-

Розмова за Круглим столом „Нашого життя“ і Київської міськпрофради

Токар Житомирського заводу металевих конструкцій, член УТОГ Григорій Козлов — один з правофлангових соціалістичного змагання за високу ефективність виробництва і якості роботи. Минулий рік він завершив із значним перевиконанням особистого трудового завдання, добрий старт взяв і в четвертому році п'ятирічки. Змінні норми виконує на 110 процентів.

Григорій уміло поєднує діяльність на підприємстві з активною участю в роботі художньої самодіяльності, є членом кіностудії «Супутник».

Визначними трудовими здобутками може похвалитись і Оксана Гончарук, яка працює на Житомирському підприємстві «Ремпобуттехніка». Її шанують у колективі за виняткову старанність і людяність, за радісні хвилини відпочинку, які вона приносить людям, виступаючи на сцені обласного Будинку культури.

Комсомолец Віктор Гончаров — один із кращих ливарників Житомирського заводу «Автозапчастина». Робітник добре справляється з покладеними на нього обов'язками, показує хороший приклад колегам. Він забезпечує високу продуктивність праці, змінні завдання виконує на 110—115 процентів.

Віктор також бере активну участь у роботі гуртків художньої самодіяльності.

Фото І. ТОЛОЧКА.

Про роботу червоних кутків підприємств і виробничих об'єднань Товариства, а також державних заводів і фабрик час уже поведи мову.

Добитися того, щоб вони стали справжніми осередками проведення масово-політичної роботи і культурного відпочинку трудящих, домогтися створення червоних кутків для нечуючих на всіх підприємствах державної промисловості — такою була одна з думок учасників зустрічі за Круглим столом, організованої редакцією газети «Наше життя» спільно з Київською міськпрофрадою.

У ній взяли участь голови первинних організацій УТОГ КДВО «Контакт», Білоцерківського УВП, ряду державних підприємств столиці України, директор вечірньої середньої спеціальної школи для глухих і слабочуючих Ж. А. Радько, голова Київського міськвідділу УТОГ С. М. Губкін.

Василь Леонтійович Кутняк, штампувальник, голова первинної організації УТОГ Київського заводу верстатів-автоматів імені Горького: Хочу трохи вдатися до історії. Коли я прийшов у 1956 році на завод, то наша компактна група налічувала 18 чоловік. Помалу нас втягували у громадське життя колективу. Зрідка, під час перерви, ми проводили масово-політичні заходи. Для цього просили дозволу використати вільне приміщення червоного кутка якогось цеху. Було це не систематично, і постійне шукання притулку створювало перешкоди для проведення бесід, лекцій, зборів. Потребна у червоному кутку, де б збиралися нечуючі, щоб поговорити про своє життя, поділитися досвідом роботи, взяти соціалістичні зобов'язання, розв'язати поточні питання та інше, виникла давно.

І ось лише нинішнього року за рішенням заводського комітету профспілки нам виділено приміщення. Добитися його нам допомогли інструктор-перекладач Людмила Григорівна Примакова та голова міськвідділу УТОГ С. М. Губкін.

В бюро технічної естетики було розроблено оформлення кутка. Ми замовили меблі. Тепер у нас є де вивісити свою стіннівку «Горьковець», ми маємо спеціальну шафу, де зберігаються підшивки газет та журналів. У червоному кутку знаходиться дошка оголошень, на стінах вивішено стенди, плакати.

Згідно плану роботи проводяться мімічні читання, огляди газет, політінформації, бесіди на різноманітну тематику, змагання з шахів та інше. Один раз на місяць запрошуємо лекторів товариства «Знання». Політінформації проводимо в обідню перерву через кожні два-три дні. Відвідує наші заходи 10—12 чоловік, хоча на заводі глухих працює 34 чоловіки. Справа в тому, що ми працюємо в різних цехах і не всі можемо одночасно відвідати червоний куток. А от на загальні збори приходять всі члени УТОГ.

Що дає нам червоний куток? Спокійно спланувати і проводити політико-виховну і культурно-масову роботу. Без сторонніх там можна провести індивідуальну бесіду, загалом, червоний куток не пустує, але його роботу ми налагоджуватимемо. Досвіду в цій справі у нас мало, але будемо вчитися.

Ігор Іванович Юдицький, механік складальних робіт, голова первинної організації УТОГ Київського радіозаводу: У нас немає чер-

воного кутка. Але ми виходимо з становища. Домовляємося з начальником того чи іншого цеху (на заводі кожен цех має свій червоний куток) і проводимо заходи. Труднощі особливих не виникає. Нам ідути назустріч. У червоних кутках ми проводимо політінформації, збори. Лекції нам читають один раз на квартал. До первинної організації входить 52 члени Товариства. Інколи під час перерви йде демонстрування документальних фільмів.

Ну, а щодо стіннівки, то ми її вивішуємо в кімнаті відділу кадрів, де сидить наш інструктор-перекладач. Там же вміщуємо оголошення.

Леонід Володимирович Філянін, голова первинної організації КДВО «Контакт»: Послухав я розповіді Василя Леонтійовича та Ігоря Івановича. Зрозуміло, що на заводі верстатів-автоматів, де є червоний куток, робота цікавіша. А от на радіозаводі, де 52 члени Товариства, безперечно не можна на належному рівні проводити політико-виховну і культурно-масову роботу.

Наш червоний куток відрізняється від тих, що на державних підприємствах, він дуже завантажений. Тут і заняття школи комуністичної праці, і засідання комісії по якості, політінформації, інструктажі та багато іншого. Змінюючи один одного, у червоному кутку весь час тривають культурно-виховні заходи. Крім того, тут вивішується стінна газета об'єднання «За комуністичну працю». Ми випускаємо також «Комсомольський прожектор». У червоному кутку можна отримати юридичну консультацію.

Оскільки підприємство наше велике, то у нас є свої артисти — вони ж учасники художньої самодіяльності Палацу культури імені А. В. Луначарського. Після урочистих зборів наші самодіяльні актори виступають з концертними програмами.

Лекційна пропаганда також на високому рівні. Протягом тижня по черзі робітники цехів можуть послухати кілька лекцій на промислово-політичну, виробничо-технічну, природничо-наукову, атеїстично-педагогічну теми. У нас дуже тісний зв'язок з товариством «Знання».

У червоному кутку відбуваються зустрічі з ветеранами праці, вечори запитань і відповідей, усні журнали, диспути та інше.

Щомісяця трудівники нашого підприємства ознайомлюються з

планом роботи червоного кутка і знають, коли і в який час вони дізнаються про те, що їх цікавить.

Юрій Юрійович Юр'я, інженер-нормувальник Білоцерківського УВП, голова первинної організації УТОГ: На дверях нашого червоного кутка вивішено план роботи на місяць. В ньому вказано, який саме захід буде проводитись і хто за нього відповідає. Є в кутку і наочна агітація, розміщено грамоти УВП, діє юридична консультація. Тут проводять заняття вечірньої школи робітничої молоді, школа комуністичної праці. На жаль, кімната, що виділена під червоний куток, — прохідна, і це, зрозуміло, створює певні незручності. Немає у нас і активу кутка.

Щоправда, ми набагато відрізняємося від тих підприємств, про які йшла мова раніше. Адже у нашому місті є клуб глухих, котрий розташований поруч УВП і він подає значну допомогу і нашому червоному кутку і червоному кутку, що є при гуртожитку підприємства. Крім того, всі урочисті збори ми проводимо в клубі. Серед учасників художньої самодіяльності переважна більшість робітників нашого підприємства. Так що з політико-виховною роботою у нас все гаразд.

Михайло Іванович Дзус, обрубник, голова первинної організації УТОГ заводу «Ленінська кузня»: Нас на заводі 25 чоловік. Щодо політико-виховної та культурно-масової роботи, то вона у нас ведеться. А головна біда в тому, що немає інструктора-перекладача. Червоного кутка також немає.

Василь Касянович Хрещенюк, ливарник, голова первинної організації УТОГ заводу «Точелектроприлад»: У нас також немає перекладача, немає й червоного кутка. Та й чи потрібен він нам, коли на заводі працює десять чоловік глухих?

Жанна Аврамівна Радько, директор вечірньої середньої спеціальної школи для глухих і слабочуючих: На мою думку, червоний куток потрібен всюдю, на всіх підприємствах. Де можна зустрітись з нечуючими? Ми, педагоги, пропонуємо свою допомогу, завжди думаємо, а чи зручно нашим учням їхати до школи, часом в інший кінець міста, за кілька кілометрів? Адже їх чекають справи вдома. Ось, приміром, робітникам «Червоного екскаватора» добира-

ВІД РЕДАКЦІЇ. Як засвідчила розмова за Круглим столом, ще не зовсім добре налагоджена політико-виховна і культурно-масова робота червоних кутків. А на ряді підприємств державної промисловості таких осередків для глухих взагалі немає. Первинні організації УТОГ використали не всі можливості, щоб домогтися кімнат для червоних кутків. Не у всіх червоних кутках діють ради.

До того ж, слід згадати і про той факт, що у Всесоюзному огляді червоних кутків, котрий проводився позаминулого року, не взяли участі червоні кутки Товариства і держпідприємств. Над цим треба замислитись.

Редакція газети «Наше життя» звертається до членів нашого Товариства з проханням продовжити розмову, розпочату учасниками Круглого столу.

Як у вас працюють червоні кутки, що цікавого в них проводиться і що ще треба зробити?

тис до школи далеко, тому вони і вчитися не хочуть. А як би знадобилися червоні кутки на самих підприємствах для цієї благородної справи.

Григорій Михайлович Майдебур, інженер-конструктор, голова первинної організації УТОГ Київського авіазаводу: Доведеться поділитися гірким досвідом. Вдалося нам добитися червоного кутка, хоч працює нас лише тринадцять. Але роботу налагодити не зуміли. Постояв він зачинений кілька місяців, і забрали його назад.

Сергій Миколайович Губкін: Червоний куток це є культурний осередок, де можна було б провести масово-політичну роботу і організувати культурний відпочинок трудівників.

Кутки створюються за рішенням фабричних, заводських, місцевих комітетів профспілки.

Універсальних рецептів для роботи червоного кутка глухих немає. Всюди свої особливості. Хочу лише сказати, що налагодити цікаву, корисну роботу у червоному кутку може лише ініціативний керівник, та ще за умови, коли в нього буде актив, рада.

Знаючи становище, яке склалося з червоними кутками в місті, хочу сказати, що вони потрібні на всіх підприємствах. І для проведення роботи з колективом, і для індивідуальної роботи. Хіба це вихід, коли стіннівка висить у відділі кадрів, де є стіл інструктора-перекладача, як розповів нам голова первинної організації з радіозаводу. Невже може задовольнити такий стан справ, як на «Ленінській кузні», де товариш Дзус навіть передплати не провів. Половину членів своєї організації він і не бачить. А заводський комітет цього заводу завжди відгукується на прохання і охоче допомагає.

Багатьом здається: навіщо нам червоний куток, зайва робота. А де ви поговорите з людиною? В коридорі, в ідальні, на вулиці? А наочна агітація, а стіннівки? Червоний куток з добре налагодженою роботою на держпідприємстві піднімає авторитет нечуючих і голови первинної організації УТОГ.

Розмову вели:

Л. МАКСИМЕНКО,
інструктор комісії міськпроф-
ради по роботі серед глухих,
С. МАЙДАННИК,
кореспондент газети
«Наше життя».

ВІСТІ З КОНОТОПСЬКОГО УВП

Живим, дохідливим словом

Адміністрація і громадські організації Конопотського УВП для пропаганди патріотичних починів використовують різні агітаційні форми і методи. Але немає більш дієвого способу, як живе, дохідливе слово з яким виступають на підприємстві агітатори, політінформатори, пропагандисти. На УВП налагоджений постійний контроль за їх діяльністю, що позитивно відбивається на якості бесід і політінформацій.

У колективах виробничих підрозділів добре відгукуються про роботу таких пропагандистів і агітаторів, як С. Н. Півень, А. Ф. Удод, А. Д. Конопленко, Д. А. Юдович, Л. А. Скворцова та ін-

ших. Вони використовують переконливі факти, незаперечні аргументи, силу особистого авторитету і прикладу, щоб розбудити у людей бажання працювати творчо, з повною віддачею сил.

Партійна організація створює для працівників ідеологічного фронту всі умови, щоб підвищити дієвість їх виступів, організовує обмін досвідом їх роботи. На семінарах виступають керівники підприємства, які збагачують їх ідеологічний арсенал фактичним матеріалом.

Хід змагання відображається в наочній агітації. Плакати, стенди на території УВП і в цехах інформують про підсумки роботи і на-

сушні завдання трудівників, показують, що і в які строки повинні зробити колективи бригад. Тут же зазначаються передовики виробництва і ті, хто відстає. Все це сприяє значному підвищенню продуктивності праці, успішному виконанню завдань і соціалістичних зобов'язань.

Нині бійці ідеологічного фронту працюють над роз'ясненням рішень листопадового (1978 р.) Пленуму ЦК КПРС, десятої сесії Верховної Ради СРСР, спрямовують зусилля колективу на підвищення ефективності виробництва і якості роботи, успішне виконання завдань четвертого року десятої п'ятирічки.

А. ЖОГОВ,
заст. директора Конопотського
УВП з навчально-виховної
роботи.
Сумська обл.

Громадські організації Конопотського УВП велику увагу приділяють мобілізації колективу на підвищення продуктивності праці, на випуск продукції високої якості та розвитку наставництва.

В 1978 році з їх активною допомогою на підприємстві проведена велика робота в результаті якої здійснено реконструкцію виробничих приміщень, переобладнано ідальню тощо.

Завдяки великій організаторській роботі підприємство успішно виконало план по всіх техніко-економічних показниках за рік. Тепер швейники УВП розгорнули змагання за дострокове виконання виробничих завдань і взятих соціалістичних зобов'язань.

Л. ГЕТЬМАН.

ДОБИВАТИСЯ ВИКОНАННЯ НАМІЧЕНОГО

Масштабність і складність завдань, які розв'язують трудові колективи, культзаклади, організації УТОГ вдесятий п'ятиріччі, вимагають підвищення рівня організації і перевірки виконання прийнятих рішень.

За останні роки намітилася чітка система перевірки виконання рішень. З цією метою використовують різноманітні ефективні форми контролю, приділяючи головну увагу втіленню в життя організаційно-політичних заходів, розроблених у зв'язку з рішеннями XXV з'їзду КПРС та XXV з'їзду Компартії України.

Можна без перебільшення сказати, що стан контролю перевірки виконання — один з головних критеріїв дієвості об'єднань, культзакладів, УВП, виробничих об'єднань, ефективності і якості роботи.

Єдність організації й перевірки виконання — все більше приживається в нашій роботі. Можна навести багато прикладів оперативного виконання постанов президії ЦП УТОГ об'єднаннями, УВП і виробничими об'єднаннями. Добре поставлену роботу у Львівському об'єднанні характеризує оперативність, дієвистість. Тут комплексно підходять до організації виконання заходів. Приймавши рішення чи затвердивши заходи, президія об'єднання, як правило, чітко визначає строки і відповідальних за їх виконання. Са-

ме цього бракує в роботі багатьох інших об'єднань, не кажучи про роботу міжрайвідділів, де контролю за виконанням прийнятих рішень приділяють ще недостатньо уваги. А між іншим, робота кожного обласного відділу оцінюється по роботі низових ланок.

Важливо також зуміти поєднати вимогливий контроль і допомогу на місці, бо надати кваліфіковану пораду, практичну допомогу у вирішенні того чи іншого питання важче, ніж перевірити виконання якогось рішення.

Важливо до роботи по здійсненню контролю залучати широкий актив, членів правління, ревізійних комісій на місцях. Це дасть можливість усунути недоліки в роботі ще до заслуховування питання на засіданні президії.

Звичайно, ефективність всякого рішення у великій мірі залежить від оперативності і дієвості в його виконанні. Добитися цього можна лише при умові широкого контролю знизу. На превеликий жаль, первинні організації УТОГ мало допомагають у цьому. Та і ми не часто залучаємо їх до цієї роботи. А саме первинні організації, міжрайвідділи, культзаклади — об'єкти, на які спрямовується більшість рішень президій об'єднань.

Одна із форм контролю належить зборам членів Товариства. Це дозволяє залучити до громадської роботи десятки членів УТОГ. На збори можна винести

різноманітні питання діяльності. Своєрідний звіт про роботу за певний час — це теж контроль. Крім того, це і відповідальність за доручену справу перед членами УТОГ. Цілком правильно роблять ради культзакладів, які перед затвердженням плану роботи на наступний місяць, заслуховують звіт про виконання плану культмасових закладів за минулий місяць.

Контроль і перевірка виконання все ще залишаються слабкою ланкою в діяльності багатьох об'єднань, в тому числі і Черкаського. Трапляються випадки, коли практичні рішення приймають не конкретні, особливо в міжрайвідділах, не своєчасно доводять їх до відома виконавців. А інколи проста відписка дає право на зняття з контролю. Часто зусилля спрямовуються не на виконання постанови, а на підготовку нових постанов.

Саме через низький рівень організації виконання прийнятих рішень, послаблення вимогливості до кадрів деякі УВП не виконують соціалістичних зобов'язань, річних завдань, а ряд об'єднань не справляється з виконанням конкретних контрольних цифр.

Вдосконалення форм і методів контролю, суворе дотримання ленинської вимоги про єдність організації і перевірки виконання сприятиме організації творчої активності мас, підвищенню відповідальності кадрів за доручену справу, дальшому зміцненню державної дисципліни.

Г. КУЗУБ,
член президії Центрального правління УТОГ, голова Черкаського об'єднання Товариства.

ВИХОВАТЕЛІ МОЛОДІ

«Наставники, — сказав на XVIII з'їзді ВЛКСМ Генеральний секретар ЦК КПРС Л. І. Брежнев, — це кадрові робітники, які володіють високою майстерністю, багатим життєвим досвідом і талановиті педагоги. Вони по добрій волі, за покликанням душі вчать молоді любити працю, виховують її на героїчних традиціях нашого робітничого класу. Наставники немовби передають естафету праці із сьогодення в майбутнє».

Саме ці слова лягли в основу діяльності ветеранів виробництва Житомирщини. Так, на підприємстві створена і успішно діє рада наставників, яку очолюють майстер підготовчої дільниці З. К. Мельничук і заступник директора УВП Л. Д. Мік. Рада у своїй структурі має сектори трудового і політичного виховання, підвищення загальноосвітнього і культурного рівня трудівників, вивчення і поширення передового досвіду. Робота її планується поквартально. Щомісяця проводиться навчання наставників.

Між ветеранами виробництва, які виступають у ролі вихователів, і їх підопieczними організоване соціалістичне змагання, яке проходить під девізом: «Кожному молодому робітникові — продуктивність праці передовиків-наставників». Між наставниками в свою чергу проводиться змагання за право називатися «Кращий наставник молоді».

Ось деякі з них. Різальник крою на УВП Володимир Васильович Фурман. Працює з 1965 року, оволодів суміжними спеціальностями. Він підготував десятки молодих робітників, багато з яких вже стали передовими виробничниками. В. В. Фурман активний пропагандист передового досвіду, був делегатом X з'їзду УТОГ. Великою пошаною користується серед молоді змінний майстер УВП Людмила Олександрівна Люль-

ченко. Дівчата бачать в ній не тільки сумлінну трудівницю, але й добру, чуйну людину. Серед 50 швачок, які трудяться під її керівництвом, немає жодної відстаючої.

Серед кращих наставників Житомирського об'єднання слід назвати столаря Я. В. Головачова, токаря Р. Й. Венгловського, жерстяника П. П. Наливайка, формувальника Е. А. Коробкіну і А. Ф. Овсєнникову, швачок Т. С. Савенюк, М. А. Степануху, доярку Г. А. Микитюк, тесляра С. А. Дем'янчук та інших.

Про всіх них йшла мова на обласній нараді наставників, яка нещодавно відбулася в Будинку культури глухих. На ній з великою увагою були вислухані доповіді голови Житомирського обласного відділу УТОГ О. Д. Тверської «Наставництво — важливий засіб комуністичного виховання молоді» та інструктора по культурно-масовій роботі обласної ради профспілок В. І. Юрчука «Прийоми і методи виховної роботи наставників молоді».

Досвідом своєї діяльності поділились наставники: швачка М. І. Седун, чабан О. І. Петрук, ливарник А. І. Беллярський, токарь Р. Й. Венгловський, наладчик В. В. Ридванський, столар Я. В. Головачов, заступник директора УВП Л. Д. Мік, один з кращих виробничників Житомирського заводу «Хімволокно» В. М. Демченко.

На нараді одностайно було прийнято звернення до наставників області.

І. ТОЛОЧКО.
На знімку: кращі наставники Житомирського обласного відділу УТОГ (зліва направо) закрійник В. В. Фурман, швачка М. І. Седун, наладчик В. В. Ридванський, столар Я. В. Головачов, майстер дільниці Л. О. Люльченко, швачка Т. С. Савенюк, токарь Р. Й. Венгловський.

Фото автора.

У компактних групах

Член УТОГ Георгій Миколайович Кир'язев трудиться слюсарем у цеху по ремонту верстатів Донецького машинобудівного заводу імені Ленінського комсомолу. Він ударник комуністичної праці, постійно добивається високопродуктивної роботи, займає одне з почесних місць у соціалістичному змаганні робітників. Неодноразово мав моральні і матеріальні заохочення від адміністрації і партійної організації підприємства.

На знімку: Г. М. Кир'язев.

Фото Й. МІНЬКА.

Дисципліна і взаємодопомога

У цеху складання тракторів Південного машинобудівного заводу добре знають бригаду, яку очолює передовий робітник, орденонсець Голубинський Володимир Павлович. Всі робітники та їх бригадир — члени нашого Товариства.

За короткий час бригада своєю наполегливою і ударною працею завоювала загальне визнання серед інших виробничих колективів головного конвейера. Однією з характерних рис цієї бригади — дисципліна і взаємодопомога, якість виконуваної роботи, а також девіз у праці: «Один за всіх, всі за одного».

Кращими наставниками зарекомендували себе в колективі Голубинський, Кабала, Глуценко та інші.

Б. ПЕТРЕНКО.

ВШАНУВАННЯ ВЕТЕРАНІВ

Бюро первинної організації компактної групи заводу імені В. І. Леніна часто разом з Ворошиловградським будинком культури проводять цікаві заходи, як-от: вечори-зустрічі з передовиками виробництва, знатними людьми, КВК та інші.

Нещодавно гостями Будинку культури були робітники заводу, які вшанували ветеранів праці.

Чверть століття тому група юнаків — випускників Крюківської школи ФЗН прибула на підприємство. Частина з них з різних причин пішла з заводу, а п'ятірка — Іван Молонов, Євген Павленко, Петро Мельник, Василь Рибалко і Анатолій Британ — залишилась тут донині. Їм і були присвячені торжества.

На вечорі зі спогадами виступили Іван Якович Молонов і Євген Андрійович Павленко. Вони розповіли про те, як разом зі своїми ровесниками починали трудову діяльність за професіями слю-

саря, токаря, випускали ліжка, кукурудозбиральні машини.

Багато труднощів було спочатку на їх трудовому шляху. Переборювати їх допомагали старші товариші, зокрема, колишній робітник Чумаков, який нині перебуває на пенсії, майстер цеху № 2 Михайло Андрійович Серов та інші. Але нині всі труднощі позаду. У кожного з трудівників великий життєвий досвід, вони першокласні спеціалісти, багато років підряд є переможцями соціалістичного змагання. Є. А. Павленко і В. Ю. Рибалко здобули звання «Майстер — золоті руки», А. Д. Британ і Є. А. Павленко трудяться в рахунок 1981 року.

До того ж ветерани виробництва активні учасники художньої самодіяльності. Часто виступає на сцені І. Я. Молонов. Він зіграв багато ролей у спектаклях «Молода гвардія», «Наймичка», «У суворий час світанку», «Сорочинський яр-

марок», «Сліпе щастя» та багатьох інших. П. І. Мельник у минулому учасник танцювального колективу Будинку культури.

На адресу вивунатців торжества багато теплих слів сказали кадрові робітники М. О. Костюченко, директор Будинку культури УТОГ В. П. Осягін. Вони побажали їм доброго здоров'я і великих успіхів у виконанні завдань четвертого року десятої п'ятирічки.

За високі виробничі показники, багаторічну бездоганну працю голова комісії місцевому профспілки по роботі серед глухих від імені адміністрації, партійної і профспілкової організації вручив ветеранам почесні грамоти, грошові премії і пам'ятні сувеніри.

Із словом-відповіддю виступив А. Д. Британ, який запевнив усіх присутніх на вечорі, що ветерани виробництва і надалі будуть у перших рядах учасників соціалістичного змагання, високо нестимуть робітниче звання.

Н. СЕЛЮТІНА.

У ТІСНОМУ ЗВ'ЯЗКУ

Організація виробництва та соціалістичного змагання, контроль за виконанням взятих зобов'язань, популяризація передового досвіду — ось далеко не повний перелік питань, що постійно перебувають в центрі уваги Одеського обласного відділу УТОГ і комісії облпрофради по роботі серед глухих робітників і службовців.

За минулий рік проаналізовано роботу багатьох організацій, деяким надано безпосередню практичну допомогу, зокрема таким первинним організаціям Товариства, як виробничі об'єднання «Електрон», завод поршневих кілець, фабрика індошину, завод «Центроліт» та іншим. Це дало позитивні результати.

План трьох років п'ятирічки в області достроково завершили понад 300 чоловік. Сьогодні на їх календарі вже друга половина 1979 року. Серед них М. О. Олександрюк, М. І. Головаченко (завод «Будгидравліка»), О. М. Дудко, В. М. Лустін, («Кінап»), В. О. Томина, А. Л. Крижанівський, (взуттєве об'єднання імені Жовтневої революції).

Робітник модельного цеху заводу «Центроліт» Л. Д. Філіпов осо-

бисту п'ятирічку виконав ще до 7 жовтня минулого року, а робітники цього підприємства М. П. Рижак, М. М. Шевчук — до свята Великого Жовтня.

З метою активізації трудівників на дострокове виконання завдань десятої п'ятирічки проведено міський і обласний зльоти передовиків соціалістичного змагання і ударників комуністичної праці, присвячені 20-річчю руху за комуністичне ставлення до праці.

Значно поживилась масово-політична і культурно-освітня робота. Культзаклади широко використовують лекції, бесіди, тематичні вечори, вечори запитань і відповідей, читачькі конференції.

Особливо цікаво пройшли вечори на виробничі теми «Від усієї душі», на яких вшановували прадофлангових соціалістичного змагання, «Слава рукам трудовим», присвячені трудівникам колгоспного села.

Нині члени Товариства Одещини широко розгорнули змагання за дострокове виконання виробничих завдань і взятих зобов'язань 1979 року.

Ю. ГЕР,
член комісії облпрофради по роботі серед глухих.

ДОБРИЙ НАЧАЛЬНИК

— Хороший у нас начальник, добрий! — випиваючи і закусуваючи в затишному куточку цеху, говорили між собою робітники. — Зате і ми за нього горою — все зробимо!

Про доброту начальника не раз згадував і директор.

— Ви погляньте, — говорив він на планьорках, — які у нього хороші стосунки з робітниками! І план завжди виконує!

Добрий начальник скромно мовчав, хоч на душі в нього все співало. Інші начальники насуплювались: «Боком виходить нам його доброта!». Правда, що цех доброго начальника виконував план. Але як? Більшу половину місяця в цеху не було видно робітників, лише про людське око десь гув верстат, ліниво обточував хтось деталі. Зате наприкінці місяця робота кипіла. Крутилися колеса, працювали верстати, носилися цехом автокари. Веселий усміхнений начальник вигукував: «Накинемось, хлопці! Дамо план!». І хлопці «давали план». Що не година, то автокари везли в інші цехи деталі, звальювали їх і їхали за новими. А в інших цехах з вини доброго начальника робітники нервували.

Але свій план добрий начальник виконував і його хвалив директор...

І раптом доброго начальника зняли. Кінець року, кінець місяця, кінець тижня — а в цеху порожньо і тихо. Розпущені добрим начальником, робітники вирішили відзначити день народження одного з товаришів. І довідались: напились і побились.

Ось тут і взяв директор ціну начальникової «доброти».

ШАПКИ

Зимовий вечір був морозним, але тихим, ласкавим, і головною вулицею міста гуляли люди. Вони були різні і про це можна добре було судити по їхніх шапках. Руді ондатрові, величні боброві,

коричневі норкові, чорні і пухнасті пижикові, на яких яскраво і гарно сяяли білі зірочки інію.

Шапки рухались двома зустрічними потоками, зрідка кланяючись одна одній. Вони були гарні і солідні у поєднанні з хутром чорнобурок і норок на плечах у жінок. Раптом поміж ними, очевидно, почувавши себе незручно серед пишності і тому поспішаючи, майнула непомітна сіра кроликова шапка. Шапки здивовано відступилися, даючи їй дорогу, і всі стали ще гарнішими і благороднішими.

— Рятуйте!!! — раптом залунав у морозному повітрі дівочий крик.

Шапки гойдалися вперед на голос, скопичилися, потім обачно відступили, порідшали...

Притиснувшись до стіни будинку дівчину, п'яний хуліган рвав у неї з рук сумочку.

— Хіба це можливо, от неподобство! — гнівно сказала одна з шапок.

— І куди міліція дивиться, ще й ніч не настала... — відповіла інша.

І тут, розштовхавши їх, до хулігана кинувся хлопець у кроликовій шапці.

— А ну, облиш! — вигукнув він і схопив хулігана за плече.

— Я тебе облишу! — загрозливо сказав хуліган. — Я тобі покажу!

Він випустив сумочку, нахилився, і, вихопивши ножа, кинувся на хлопця. Останній відхилився, але не встиг перехопити руку з ножом, і обоє вони впали на тротуар. Проте хлопець все ж встиг схопити бандита за руки і міцно тримав його поки не прибула міліція.

Через вечірнє місто, сигналячи, промчалися автомобілі міліції і швидкої допомоги.

Ніким не помічена на бруківці лежала лише сіра кроликова шапка.

— І треба було цій шапці встряпати, все одно б міліція своє зробила, — промовила одна з гарних шапок.

— Лізуть тут всякі в герої! Вони пішли, і тоді, до сірої шапки підійшла врятована від ху-

лігана дівчина. Вона підняла шапку, обережно обтрусилася з її хутра сніг: «Я відшучаю його!» — подумала вона і притисла шапку до грудей.

ДУБИ

Дуби росли на галявині лісу. Товсті, кряжисті, незграбно підіймаючи високо зелені крони. Вони росли тут давно, і їх могутнє коріння глибоко увійшло в землю і міцно трималося за неї. А за ними був ліс, в якому росли тонкі і прямі дубки, липи, стрункі, як свічки, білі берези. Внизу плелися зарослі ліщини, біля самого коріння зеленіло листя суніць, то тут, то там виглядали приби.

Теплої літньої пори молоді дубки сердилися: «Для чого всю галявину захопили ці негарні, криві і товсті дідугани — говорили вони своїм ніжним сусідкам. — Вони ж закривають нам сонце, не дають вільно дихати теплим вітром!». Липи і берези кивали своїми зеленими голівками і з докором дивилися на галявину лісу. А старі дуби слухали ті слова, мовчали, навіть гілками не ворухили, лише гірко шелестіли листям...

Одного разу в небі з'явилася темна хмарка, вона росла, розширювалась і рухалась до лісу. А навкруги було тихо і жарко, змовкли птахи, і молоді дерева знемагали від спраги: «Прокляті дуби — шептали вони листям, — вони не дають нам дихати!»

А на старих дубах уже привожно і гучно шелестіло листя, криві гілки зі скрипом терлись одна об одну. Дуби готувались до бою. Ось вони потемніли, стали вищими і ширшими, гілки їх напружились, як руки бійців, коріння міцніше вхопилося за землю. Страшний удар бурі звалився на галявину лісу, і з жахом затрепетали молоді дерева, але пруди в пруди зустріли цей удар старі дуби. Удар за ударом кидала на них буря, але звиклі до непогоди дуби надійно захищали молодий ліс від ударів.

Побачивши, як добре вони захищені, молоді стрункі дерева заспокоїлись і лише гойдалися під свіжим вітром. Буря стихла і пішов дощ.

А що було б з лісом, якби не оті старі дуби?

Микола НИРОВ.

працюють за копійки, налічує більш як півмільйона чоловіків», — пише газета «Паезе сера».

Така ж картина спостерігається і в інших капіталістичних країнах. У США, наприклад, близько чверті всіх сільськогосподарських робітників становлять діти віком до 16 років.

Капіталізм прирікає мільйони дітей не тільки на непосильну, підневолену працю, а й на голод, злидні і темряву. Майже дві третини дітей нашої планети постійно не доїдають. Щороку мільйони дітей, особливо в країнах, які розвиваються, вмирають від голоду і хвороб. Головна причина — відсталість цих країн, яка є в кінцевому підсумку спадщиною колоніалізму.

Але капіталізм не тільки експлуатує підрастаюче покоління, прирікає його на матеріальні нестатки, він також калічить його духовно, розліває його.

Хіба не про це свідчать епідемія наркоманії і самогубств серед західної молоді, жахливі масштаби дитячої злочинності?

Проти всього цього повстає совість чесних людей планети, які не хочуть миритися з тим, щоб діти страждали і зазнавали нестатків та злигоднів, щоб вони гинули нарівні з дорослими там, де й сьогодні все ще гримлять постріли і летять кров.

Як підкреслив товариш Л. І. Брежнев, виступаючи у зв'язку з Міжнародним роком дитини по телебаченню, «...наш обов'язок постаратися, щоб діти всіх народів не знали воєн, щоб у них було спокійне, радісне дитинство».

В. СЕРОВ, (ТАРС).

Важливе місце в житті членів нашого Товариства займає фізкультура і спорт. Трудівники підприємств та об'єднань беруть активну участь у різних масових спортивних заходах, складають норми на значок ГПО.

У чудовому спортивному залі тренуються члени УТОГ м. Донецька. Тут, при Будинку культури, готується до відкриття весняно-літнього сезону і жіноча волейбольна команда обласного відділу УТОГ.

Волейболістки добре усвідомили, що запорукою спортивних успіхів є добра підготовка, яку можна здобути тільки на тренуваннях.

Спортсменки уважно прислухаються до настанов тренера Золі Кудоярової. І завдяки їхнім старанням уже є певні успіхи. Чемпіоном області з волейболу минулого року стала саме ця команда.

На знімку: (зліва направо) Наталія Ложникова, Світлана Мальцева, Ніна Алексєєва, тренер Зоя Кудоярова, Олександра Мельничук під час заняття у спортивному залі.

Фото Й. МІНДЕЛЯ.

Присвячено Степану Щипачову

Літературний гурток «Київський каштан» при Палаці культури імені А. В. Луначарського організував і провів літературний вечір з нагоди 80-річчя з дня народження російського радянського поета Степана Петровича Щипачова.

Тонкий лірик, автор широко відомої книги «Рядки любові», Степан Щипачов давно здобув заслужену славу серед любителів поезії, особливо молоді. Його проникливе поетичне слово,

особливий емоційний настрій знайшли дорогу до сердець багатьох людей.

Про життєвий і творчий шлях С. Щипачова розповів літгуртківцям керівник «Київського каштану». З мімічним виконанням віршів поета виступили члени літературного гуртка. Нечуючі з великим інтересом ознайомились з життям і творчістю популярного поета.

І. САПОЖНИКОВ.

СЛУЖБА ЗДОРОВ'Я

ДІАЛОГ ІЗ СЕРЦЕМ

Сигнал — відповідь... і знову сигнал. На широкій стрічці світло-чутливого паперу ряди хвилястих ліній. Це — лунограма. На запитання відповідає серце. А ставить їх ультразвуку.

Така незвичайна техніка з'явилася недавно в Українському науково-дослідному інституті кардіології імені Стражеска. Вона дає змогу знати про серце те, що недоступне ніякому рентгенові, ніякій електрокардіограмі. Лікар уперше дістає можливість найбільш безпечним способом, (апаратура практично не шкідлива для організму хворого), ніби наочно побачити все серце наскрізь. З усіма його живими рухами і в реальних фізичних розмірах. Сигнал — відповідь... Іде розповідь про скорочувальну здатність серцевого м'яза, товщину його стінок, форму клапанів. Інформація об'ємна і точна.

...Ми в одній з лабораторій інституту. Лікар відділу серцевої недостатності Леонід Антонович Стадник широким сірим «бинтом», схожим на той, за допомогою якого вимірюють кров'яний тиск, обертає груди пацієнта. За попереднім діагнозом, поставленим з допомогою електрокардіограми і рентгену, у хворого — вроджений порок серця. І тепер треба перевірити правильність цього висновку.

Апарат включено. На телеекрані поповзли світлі цятки, що залишають після себе повільно згасаючі лінії. Це — графік настроювання приладу на глибину ультразвукового зондажу. Посланий приладом ультразвук, пронизуючи всю грудну клітку, відбивається від усіх перешкод на своєму шляху. Ця «луна» і вловлюється апаратом.

Сам генератор коливань, вмонтований у сірий «бинт» і накладений на груди пацієнта, працює переривчасто. Сигнали послаються в мізерно малі проміжки часу. А

вловлює їхню луну мініатюрний мікрофон, змонтований разом з генератором. Режим роботи апарата — «випромінювання» — мовчання — луна».

Природно, техніка підсилює ультразвукове відлуння. Причому, величина підсилення тим більша, чим воно слабше, тобто чим з глибших, дальших ділянок серця повернулось. За часом, який минає між сигналом і його відлунням, апарат і «малює» на рухомій паперовій стрічці «портрет» серця.

Проте, що ж покаже лунограма тепер? На обличчях кардіологів — напружена увага. На стрічці — вигини ліній...

Пацієнт іде собі, і тільки тоді з'ясовується причина зосередженості лікарів. А випадок справді незвичайний. Важко повірити, але на стрічці з документальною точністю зафіксовано... надрид, саме механічний надрид одного з клапанів.

Довго потім розпитуватимуть кардіологи хворого — невисокого білявого хлопчину, аж доки він згадає ненароком про звичайнісіньку дитячу біжку. Отоді й ударив його в груди — ні, не ножом, не каменюкою, а просто долонею — однією з ровесників-забіяк. Навіть синця не лишилось. А тепер от...

Випадок, ясна річ, унікальний. Та важливим є інше: встановлено точний діагноз. Тепер задовго до операції хірург матиме ясну, до подробиць виразну картину травми. А це — запорука успішної операції.

Сигнал — відповідь... І знов сигнал... Іде діалог із серцем.

А. ПРОВІЗІН,

Редактор П. БУЛАТОВ

В ІМ'Я ЩАСТЯ ДІТЕЙ

Новий, 1979 рік Організація Об'єднаних Націй оголосила Міжнародним роком дитини. Для його проведення на всіх континентах створено близько ста національних підготовчих комітетів. Активну участь у цьому візьмуть Міжнародна демократична федерація жінок, ЮНЕСКО та інші організації. У серпні в столиці Болгарії — Софії намічено провести міжнародну асамблею дітей, а восени в Москві відбудеться Всесвітня конференція за мирне й безпечне майбутнє кожної дитини. Затверджено і емблему року: дорослий обіймає і захищає дитину. Захист дитини — це саме те, чого так потребують діти, те, що вже завойоване соціалізмом і що неспроможний забезпечити капіталізм.

Два світи — два дитинства. Ця коротка формула виражає діаметрально протилежне ставлення двох світів до дітей, до підрастаючого покоління.

Світ соціалізму, який написав на своїх прапорах слова мир, праця, свобода, рівність, братерство і щастя, не шкодує ні сил, ні коштів заради щастя дітей, заради їх мирного і прекрасного майбутнього. Діти в країнах соціалізму — єдиний привілейований «клас», якому віддається все найкраще, перед яким відкриті всі двері.

У Радянському Союзі тепер понад 45 мільйонів школярів — у царській Росії їх було лише 10 мільйонів. А хіба можна порівняти загальну середню освіту, яку дістають молоді громадяни Країни Рад, з навчанням у церковно-парафіяльній школі? З кожним

роком Радянська держава все збільшує витрати на утримання і обслуговування дітей у дитячих садках, яслах, піонерських таборах, інтернатах та інших дитячих закладах, яких у старій Росії і в споміні не було. З 1940 по 1976 рік ці витрати зросли в 14 разів!

Нічого подібного ми не спостерігаємо у світі капіталу. Капіталізм — суспільство за своєю природою вороже дітям. Його антигуманна суть найяскравіше виявляється у ставленні до малолітніх.

Суспільство, в якому все обертається навколо золотого тельця, дивиться на дітей насамперед як на об'єкт експлуатації, дешевої робочої сили. За даними ЮНЕСКО, в розвинутих капіталістичних країнах діти віком від 10 до 14 років становлять 4 проценти робочої сили. А в усьому капіталістичному світі заради шматка хліба змушені працювати 52 мільйони дітей віком до 15 років. Доля їх незавидна.

Коли Мікелю Колонні минуло 11 років, батьки продали його багатому фермерові, бо їм ні на що було годувати дитину. Йому довелося пастись худобу. Доведений до відчаю тяжкими умовами життя і жорстокістю хазяїна, хлопчик покінчив з собою. Сталося це не за часів рабоволодіння і не в середні віки, а в наші дні у Південній Італії. Там відкрито торгують дітьми. Сцени, які розігруються на невольничих ринках в сучасній Італії, мало чим відрізняються від тих, які описано в «Хатині дядька Тома». «В Італії армія дітей, які